

Vilaweb

Dimecres, 30 de març de 2011

Autor/s: **M.S.**

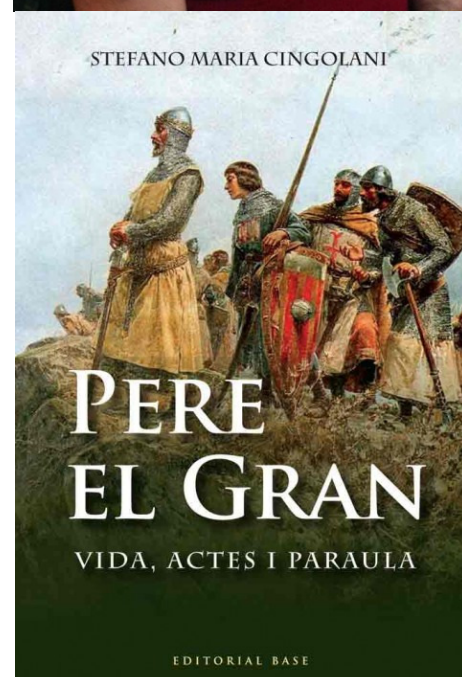
'Els governants actuals farien bé de mirar el rei Pere el Gran'

Stefano Maria Cingolani ha publicat la biografia divulgativa 'Pere el Gran. Vida, actes i paraula'

'La història de Catalunya s'ha anat allunyant dels reis. Però, si mirem el passat per reflexionar sobre el present, els governants actuals farien bé de mirar Pere el Gran, que amb recursos molt exigus va desafiar i va guanyar les grans potències del seu temps: el rei de França, el rei de Nàpols i el papa. I com s'ho va fer? Tenia les idees molt clares i no pidolava, sabia aprofitar les febleses de l'enemic i era un gran diplomàtic.' Així s'expressa l'historiador Stefano Maria Cingolani, especialista en Pere el Gran (1240-1285), fill de Jaume I, que va conquerir Sicília i Malta i obrí la Corona d'Aragó a la Mediterrània central i oriental. Cingolani n'ha escrit una biografia divulgativa, 'Pere el Gran. Vida, actes i paraula' (Ed. Base), estudi que aporta molts documents inèdits o poc estudiats fins ara.

Pocs mesos abans de la publicació de la biografia de Pere el Gran, Stefano Maria Cingolani (Roma, 1956) va publicar, com a curador, la crònica de Bernat Desclot, 'Llibre del rei en Pere' a **Barcino**. És que Cingolani compta amb una àmplia bibliografia sobre l'època i sobre aquests monarques, que es remunta al 2002, quan va publicar 'El somni d'una cultura: Lo somni de Bernat Metge', a l'editorial Quaderns Crema. Després **Barcino** li encarregà l'edició crítica de Bernat Metge, 'Lo somni' (2006); i van seguir: 'Historiografia, propaganda, comunicació al segle XIII. Bernat Desclot i les dues redaccions de la Crònica' (IEC, 2006); 'La memòria dels reis. Les Quatre Grans Cròniques i la historiografia catalana des del segle X al XIV' (Base, 2006); la biografia divulgativa 'Jaume I. Història i mite d'un rei' (Edicions 62, 2007). També és editor de la col·lecció Història de la Corona d'Aragó de Publicacions de la Universitat de València (PUV). A més, el Museu d'Història de Catalunya el va convidar fa un any i mig a participar en el projecte d'estudi de les tombes reials de Santes Creus i, en especial, la de Pere el Gran. Sobre això, explica a VilaWeb: 'El fet va significar, si més no, trobar-me davant les restes mortals de l'home que estudiava. I va tenir un impacte emotiu i una suggestió considerables.'

'La biografia va adreçada a un públic apassionat per la història, però també als especialistes, perquè hi havia molts forats en la història d'aquest rei', explica Cingolani. Per què tants forats? 'Fa cinquanta anys que no es fa historiografia política en aquest país. Es fa recerca més lligada a una historiografia positivista

d'influència francesa, més social (sobre el comerç, la relació amb el territori, el paisatge geopolític, el finançament...). Per una altra banda, la història de la Catalunya medieval ha caigut en mans de la novel·la històrica, nefasta, i de divulgadors que són periodistes, no historiadors professionals. Ara, d'aquesta situació, també en són responsables els historiadors, que estan en el seu món acadèmic i no en surten.'

Cingolani s'hi troba còmode, en aquest espai de divulgació històrica rigorosa, que té un aspecte narratiu, però basat en l'estudi i la interpretació dels documents dels arxius. Cingolani es passa el dia a l'Arxiu de la Corona d'Aragó. Perquè, a diferència de quan va fer la biografia de Jaume I, personatge sobre el qual ja hi havia algunes biografies acadèmiques, sobre Pere el Gran la manca de bibliografia és quasi total. Calia remuntar-se a l'any 1963, quan Ferran Soldevila va publicar la seva biografia sobre aquest rei, per trobar la darrera obra moderna dedicada al monarca. 'Soldevila n'havia començat una altra de caràcter molt acadèmic, però va restar inacabada perquè es va morir.'

En aquest desert, Cingolani va haver de tornar als arxius: 'Em van servir per fer una reconsideració general i per donar més consistència a l'obra, perquè vaig anar a les fonts originals, que cito (gairebé tota la documentació és inèdita), i també per fer una obra més problemàtica. Un exemple: hi havia un aspecte impressionant que no s'havia mirat mai, i és que quan els reis es coronaven, de primer a Saragossa i després a Barcelona i València, juraven respectar les lleis de cada territori. Però Pere II s'hi va negar i només va ser rei d'Aragó. La meua hipòtesi, que s'ha de treballar més, és que, a diferència del seu pare, el rei en Jaume, Pere volia unificar els territoris i proposar una visió diferent de rei i de la Corona d'Aragó. La fragmentació era la feblesa de la Corona. Crec que ell ho entenia així. I va fer alguns passos, perquè va començar a barrejar funcionaris, va intentar aplicar algunes normes administratives...'

Cingolani també aporta nova informació sobre la revolta de Barcelona del 1285 i sobre el Setge de Girona: 'Hem trobat que a la defensa de Girona, s'hi van quedar 120 ballesters (en tenim els noms i cognoms) contra els 15.000 soldats francesos que assetjaven la ciutat.'

Segons ell, Pere el Gran es va inventar la diplomàcia, la propaganda i la guerra mediàtica: 'Tenia aspectes d'una enorme modernitat.'